

Ne vidim razloga da ih ne bude i u budućnosti.

Američko društvo i kultura? Htio bih spomenuti još neke dojmone i iskustva koja se odnose na društvo općenito. Primijetio sam da su ljudi veoma opušteni, otvoreni i neposredni. Prilaze vam i pitaju, kažu, slobodno se razgovara bez nekakvog ustručavanja i predrasuda. Obično bi nas pitali odakle smo, pa bih se još više iznenadio kada bi na odgovor: »Iz Srbije« sugovornici znali gdje je naša zemlja i pokoji podatak o njoj. Stidim se reći da ja nisam znao gdje

se, na primjer, nalaze američke savezne države Colorado i New Hampshire. Dok se Istočna obala brinula zbog finansijske krize i rezultata predsjedničkih izbora, dogleđe je na Zapadnoj obali vladalo mirno raspoloženje uz obalu Pacifika, sunce i zabavu. Zemlja je to velikih različitosti, šarenila naroda, kulture i religija. Također su i mogućnosti velike. Sve se radi praktično, s ciljem i smislom, a neke tradicionalne

forme radi puke forme ne postoje kao kod nas u Evropi. Sve zajedno, ovo zanimljivo iskustvo će mi ostati neizbrisivo u sjećanju, a mi učesnici i dalje zajedno s ostalima preturamo po uspomenama na ovaj program preko sredstava komunikacije kao što su Facebook, Google Talk i slično.

KONCERTNA PREDSTAVA MISSE SOLEMNIOR

□ Dragana Pešaković

Ikada se u životu najmanje nadate, Bog Vas daruje nečim nestvarno lepim. I kada sklopite ruke i podignite pogled ka nebnu, domu svom, niste uvek svesni koliko je Bog tu s vama. I kada pošalje anđela čuvara da vam ulepša dan, ne prestajte da mu se divite.

A kada pošalje Duha Svetoga da nekoga nadahne i podstakne da stvara, tada svet zasigurno dobija toliku radost koja teško može da ostane neprimećena i nedarivana mnogim srcima.

Tako je, četiri godine nakon nastanka muzičkog dela *Missa solemnier*, 2.

10. 2008., na dan praznika Anđela Čuvara, Beograd bio dotaknut leptotom muzičkog izraza vrsnog kompozitora Aleksandra Simića. Napisana na molbu upućenu iz Vatikana, *Missa solemnier* je delo koje prevaziđa ovozemaljsko. Ona prenosi jasnu poruku i daje jasan zadatok i podsticaj onima koji nose odgovornost budućnosti. Svesni smo

činjenice da u svetu u kojem živimo nema i više ne sme da bude mesta podelama između ljudi, a posebno ne u gradu u kojem živimo. Slušajući ovo izuzetno delo, postaje nam jasno da smo obavezni pred Bogom da uvek i svuda razgovaramo i prenosimo mir i viziju zajedničke budućnosti i sloga među svim ljudima. I da muzika kao ova može i treba da menja navike i vodi svet ka boljem, svetlijem življenju.

Kao što počinje svaka misa, tako i *Missa solemnier* počinje dobro poznatim *Introitodom*, iza kojeg sledi *Kyrie*.

Treći stav *Quid fecisti* otvara pitanje ali i rešava dilemu – ne postoji strašnija stvar od bratoubilačkog rata, a takav je svaki. Ovaj nas stav, posle više od 950 godina od raskola, podseća na užas neznanja i neživljenja Evandela: ŠTA TO UČINI? GLAS KRVI BRATA TVOGA VIĆE SA ZEMLJE K MENI!

Uživajući u lepoti muzike i putovanju od beskraja ka

razumevanju sadašnjosti, bivamo do bola dirnuti slušajući oratorijumsko prikazanje najtežeg trenutka istorije naroda – Kristovog raspeća. Solisti više nego nadahnutog hora RTS-a prenose slike – bas, kao glas Gospodnjki koji vapi: Šta učini?; tenor – Isus – peva odu svojoj Majci koja podnosi muku gledajući ga na krstu, alt – majka Marija koja svog jedinca pokušava da skine s krsta glasom punim tuge i beskrajne ljubavi: Sine moj! Osećamo da ga ponovo želi živog.

Tonovi ispunjavaju prostor, glasovi daruju osećanje uronjenosti u suštinu življenja...

Za mnoge neverovatno, ali već prihvaćeno u službi mise – *Kadiš za Isusa* ispred *Stabat Mater*. Time se potvrđuje da se Krist rodio, živeo i umro kao Jevrejin. To ponovo ističe da smo svi braća i da nam je potreban život zajedništva.

Ne postoji srce koje neće jače zakucati od radosti

kada se čuje prvi takt i zvuk preuzvišenog – *Alleluia*. Potom slušamo *Sanctus...*

XXIII Psalam Davidov tu je da nas podseti na prolazni, ali predragoceni život koji često olako bacamo: *I kada budem išao dolinom sena smrtnoga, neću se bojati zla...*

Agnus Dei prethodi završnom stavu *Signum magnum* kao prvom znaku Apokalipse po Jovanu. Slušamo solo soprano – Mariju Magdalenu čiji je glas i na početku i na kraju ove muzičke mise. Ona simbolično predstavlja svaki naš glas, glas koji upućujemo Svevišnjem do konačnog preobraženja.

I kada je utihnu poslednji ton, ostalo je osećanje odgovornosti pomešano sa zahvalnošću Bogu za ovaj dar. Za kompozitora Aleksandra Simića. Za njegovu čarobnu muziku, muziku koja menja svet i svest. Muziku koja nas je zauvek vezala i obavezala da tragamo za načinom kako da što bolje i jasnije živimo i prenosimo reč Gospodnju.